

[Boligministeren.]

Det er ministeriets hensigt at søge målsætningen for det støttede sociale byggeri — rammen for de i lovens kapitel IV angivne 10 000 boliger — opfyldt, således som loven forudsætter.

Vedrørende det private støttede byggeri må det erindres, at de ændrede regler med samme støtte som til det sociale udlejningsbyggeri er ny; de må have en rimelig tid til at blive indarbejdet. Vi har for tiden kun kendskab til projekter omfattende mellem 1 500 og 2 000 boliger, men imødeser naturligvis gerne flere projekter af denne art.

Det støttede parcelhusbyggeri har navnlig i hovedstadsområdet vist en nedgang, formentlig fordi man ikke har kunnet placere sig i konkurrencen om byggegrunde, thi de priser, der sælges til, er jo ikke ligefrem egnet til byggeri efter reglerne for mindre bemidlede, og endelig har man ikke i forholdet til håndværkerne kunnet klare sig i konkurrencen med det meget dyre private parcelhusbyggeri.

Byggesituationen som helhed er imidlertid anspændt og må vel også være det. Vi må jo således tage hensyn til, at det uregulerede erhvervsbyggeri — industribyggeri, fabrikker og værksteder samt gartneri- og landbrugsbyggeri o. s. v. — ikke er reguleret under nogen form, og det er siden 1958 blevet tredoblet. Stigningstendensen er vel nok standset, men vi befinder os, som man vil forstå, på et ekstraordinært højt niveau. Hertil kommer de meget presserende byggeønsker for det regulerede erhvervsbyggeri, ligesom behovene for offentligt byggeri af enhver art nødvendigvis kræver en udvidelse af denne byggesektor.

Den anspændte byggesituation har da også bevirket, at boligministeriet i december måned har henstillet til styrelserne, at reparations- og vedligeholdelsesarbejder ved offentlige bygninger ikke påbegyndes efter 1. marts, og at igangværende arbejder under alle omstændigheder må være tilendebragt inden 1. maj.

Vi har endvidere i de områder, hvor vi har reguleret igangsætning af boligbyggeriet, fundet det nødvendigt at kræve igangsætningstilladelse til om- og tilbygningsarbejder ved beboelsejendomme efter nøjagtig samme vilkår, som gælder for

erhvervsbyggeri, såfremt byggeomkostningerne overstiger 50 000 kr.

Disse arbejder er altså nu i de regulerede områder undergivet samme regler som ombygningsarbejder i kontor- og butiksejendomme. Baggrunden er naturligvis i første række ønsket om at få så stor disponibel arbejdsstyrke til rådighed for nybyggeriet som muligt; men endelig har det naturligvis også haft betydning, at der har været vanskeligheder ved at fremskaffe visse materialer.

Tidspunktet for disse reglers indførelse mener jeg er valgt med størst mulig hensyntagen til de byggende. Det er jo nemlig i reglen sådan, at arbejder af denne art udføres i sommerhalvåret. De planlægges altså i den foregående vinter, og de nye regler er således indført på et tidspunkt, hvor de i 1961 påbegyndte arbejder er ved at være afsluttet og de arbejder, der var tænkt udført i 1962, befinder sig på et meget forberedende stade, således at udskydelserne her skulle volde de mindst mulige gener. Jeg vil gerne her sige, at der i lighed med ombygningsarbejder i kontorer og butikker vil kunne opnås igangsætningstilladelse i den udstrækning, arbejdskraften gør det muligt. Nu har jeg naturligvis den opfattelse, at stigningen i det fuldførte byggeri kan tilskrives den stedfundne regulering, uanset hvor ubehagelig det end har været at administrere en regulering — det være sig for boligministeriets administration eller, og i første række naturligvis, for dem, der ønsker at bygge. Uden denne regulering ville vi utvivlsomt have haft et endnu større antal boliger under opførelse end de ca. 35 000 boliger, vi har i dag.

Men byggeaktiviteten må ikke måles i det igangværende byggeri; det behøver nemlig ikke i sig selv at være udtryk for en aktivitet i ordets egentlige betydning. Aktiviteten må jo ses i forbindelse med den normale bemanding af byggeriet, der sikrer dettes fuldførelse.

Jeg har da også den opfattelse, at vi igennem reguleringen har opnået at inddrage hele den disponible arbejdsstyrke, hvad vi jo aldrig nogen sinde har haft mulighed for tidligere. Vi har nået det balancepunkt, at opgaverne stort set har ventet på arbejdskraften og ikke som tidligere det omvendte.